

Het geheim van Eva

Petra Vollinga

Het geheim van Eva

Hoe leef je met een geheim dat groter is dan jij?

Het geheim van Eva verscheen eerder onder de titel *Vandaag houden we het droog*

ISBN 978-90-225-8549-8

ISBN 978-94-023-1182-2 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Two Pair Photography

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Petra Volling en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Het fragment op pagina 182 is afkomstig uit 'Geen kind meer', uitgevoerd door Karin Bloemen en geschreven door Jan Boerstoeel, 1993.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mam.
Mijn liefste fan van het allereerste uur.*

1

‘Schat, we moeten praten.’

Geen reactie. Resoluut trek ik de krant uit zijn hand. Meteen reactie.

‘Hé, wat doe je?’

‘Ik wil niet meer.’

‘Hm?’

‘Ik kan het niet meer.’

‘Joh, Eef, doe toch niet altijd zo dramatisch over die kattenbak. Doe ik ’m straks toch gewoon. Als ik nu even de krant mag lezen,’ zegt hij soort van vriendelijk. Hij trekt de krant terug uit mijn hand.

Maar ik hou vast. Met al mijn kracht hou ik me vast aan het papier, alsof het mijn laatste strohalm is. Verbaasd kijkt hij me aan. Ik zie de uitdrukking op zijn gezicht omslaan van glimlachend naar verwonderd.

‘Ik. Ga. Bij. Je. Weg.’

Heel even trekt hij nog verder. Een fractie van een seconde kunnen we nog doen alsof ik dat net niet heb gezegd. Dat. Wat zich al jaren nestelt in mijn hoofd. Mijn hart. Mijn lijf. Als een niet tegen te houden overgeefgolf komt het eruit.

‘Ik weet gewoon niet meer wie jij bent. Wie ik ben. Wie wij zijn. Ik...’

Ik wil nog van alles zeggen, maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Of eindigen. Te lang, ik heb te lang gewacht en nu is

het te laat voor alles. Te laat om dit nog een beetje netjes af te ronden. Mijn huwelijk valt uit elkaar als mijn favoriete t-shirt dat te vaak in de droger is geweest. Er zitten gaten in, die ik liever niet wilde zien, en per wasbeurt werd het stiekem dunner en dunner, totdat ik er nu dwars doorheen kan kijken. En dat ziet er niet best uit.

‘Hoe bedoel je, weg? Op vakantie?’ probeert Pepijn tegen beter weten in. De schat. Ik kan het hem niet eens kwalijk nemen. Ik zou zelf ook niet geweten hebben wat ik nog tegen mij had moeten zeggen. ‘Want dat is natuurlijk prima. Dan ga ik misschien een paar dagen met Johan op pad. Die vroeg of ik zin had om met hem te gaan golfen in Portugal.’

Verbaasd kijk ik op. Golfen? Johan? Van allebei wist ik niet dat ze een rol speelden in het leven van mijn man.

‘Sinds wanneer golf jij?’ vraag ik dommig. En wat doe je nog meer dat ik niet weet? Wat gaat er in je om? Waar loop je tegenwoordig warm voor? Ik besef dat ik geen idee heb. Dat ik de man die voor me staat na al die jaren eigenlijk helemaal niet ken. Die rimpels. Die ogen. Zijn mond. Ik heb er al die tijd naast gelegen. Aan gezeten. En nu is hij een vreemde.

‘Nou ja zeg. Toch al zeker een maand. Weet je nog dat ik een reünie had met mijn oude huis?’

Ik weet het weer. Het Oude Huis. Een feestje met een groep gedesillusioneerde, voorzichtig kaal wordende mannen, onder wie Johan, die eens in de vijf jaar de jonge, frisse studenten lastigvallen in hun oude studentenhuus. Vaag herinner ik me een verhaal over golfen op die dag. Een verhaal dat ik snel heb geblokt, want golfen is iets wat je doet als je gepensioneerd bent. En als mijn man ineens gaat golfen, slaat dat direct terug op mij. Een vrouw van middelbare leeftijd met een golfende man.

Het is de druppel.

‘Nee, niet op vakantie,’ zeg ik. En ik voel me ineens heel rustig worden vanbinnen. ‘Ik wil scheiden. Sorry.’

Hij zwijgt. Kijkt me hulpeloos aan. Het s-woord ligt nog na te trillen op het kleed. Ik zie dat het hem totaal overvalt. Hij doet zijn mond open om wat te zeggen, maar er komt geen geluid.

‘Sorry,’ zeg ik nog maar een keer. Alsof dat ook maar iets verandert aan wat ik doe. Wat doe ik in godsnaam? Maar ik weet dat het moet. Ik kan niet meer. De liefde is op. Al heel lang.

In de doodse stilte loop ik de trap op. Ik moet een koffer zoeken en daar spullen in doen. Een spijkerbroek. Een t-shirt. Ondergoed. Een bikini? Waar ga ik eigenlijk naartoe? Ik heb geen idee, weet alleen dat het nu meteen moet. Anders doe ik het niet. Lekker voorbereid is dit allemaal weer. Toilettas. Make-upspullen. Borstel. Shampoo? Koop ik wel ergens.

‘En hoe moet dat dan met Portia?’

Er trekt een snerpende pijn van mijn hoofd naar mijn borststreek. Hij staat achter me, in de deuropening van de slaapkamer. Een gebroken man. Ik kan hem niet aankijken, want dan moet ik huilen. Om alles. En ik huil nooit.

‘Die heeft haar eigen leven,’ zeg ik. Maar mijn maag draait zich om. Natuurlijk is het verschrikkelijk voor haar. Ook al heb je je eigen interessante leven, je blijft altijd een kind van je ouders. Een hint van een oude emotie borrelt op. Snel stop ik hem terug. Terug in het donker, waar ik er niks mee hoef. Ouders moeten gewoon bij elkaar blijven. En niet scheiden. En al helemaal niet doodgaan.

Ik prop nog wat schoenen in de koffer, ga erop zitten en klik hem dicht. Eerst maar eens naar een hotel in de buurt. Dan hoef ik er nog even met niemand over te praten. Met mijn hoofd naar beneden loop ik naar de deur. Hij doet een stap opzij, zodat we erdoor kunnen. Mijn koffer en ik.

‘En de zaak dan?’ vraagt hij aan mijn rug. Ik haal mijn

schouders op. Alle bloemendesigns voor de komende drie bruiloften zijn al klaar en Yanita, mijn enige medewerker, kan de verdere onderhandelingen inmiddels heel goed zelf. Bovendien, ik ga scheiden, ik ga niet dood.

‘En ik dan?’ hoor ik hem heel zachtjes zeggen als ik halverwege de trap ben.

Maar dat kan ik me ook verbeeld hebben.

Zijn ogen voor altijd dichthouden. Hoe lekker zou dat zijn? Dan hoeft hij niks te zien waar hij geen zin in heeft. Alleen maar de mooie dingen, die hij zelf bedenkt.

Voorzichtig kijkt hij toch maar door de wimpers van zijn rechteroog. Een pijnscheut trekt venijnig door zijn hele hoofd. *Why?* Waarom moet hij altijd en overal als laatste vertrekken? Je zou toch denken dat je daar op een dag te oud voor bent. Niet dus. Zou er zoiets bestaan als feestgenen? En raak je die ooit kwijt?

Zuchtend staat hij op. Als een oud mannetje. Nou ja, hij is ook een oud mannetje. Alleen vergeet hij dat 's avonds altijd. De spiegel in de badkamer bevestigt de feiten nog maar een keer. De diepe rimpels, de slappe huid. Wanneer is dat in godsnaam gebeurd? Zoals elke ochtend neemt hij zich voor beter voor zichzelf te zorgen. Gezond eten. Van die groene sapjes en zo. Stoppen met roken. Ook met pretsigaretten. Stoppen met drank. Hij grinnikt even in zichzelf. Weet toch al dat dat nooit gaat lukken. Drank is zijn vriendin. *His buddy*. Altijd daar als je haar nodig hebt.

In tegenstelling tot zijn echte vriendinnen. Die vertrekken wanneer ze daar zin in hebben. Of wanneer hij ze er eigenhandig uit schopt. In het begin denken ze altijd nog een goeie vangst aan hem te hebben. Mooie kop met haar, charmante praatjes. Waanzinnige lof met uitzicht over de hele stad. En als

hij gitaar voor ze gaat spelen, ziet hij ze onder zijn ogen verliefd worden. Op hem, de ruwe bolster, blanke pit. De verstokte romanticus, die zelf liedjes schrijft.

Maar dan, na een paar weken, komt de klad erin. Dan zien ze hem zoals hij echt is. Een mislukt artiest. Grote dromen, kleine resultaten. Geen resultaten eigenlijk meer. Dan komen ze erachter dat de loft zijn enige overblijfsel van de goede oude tijd is, gekocht met zijn laatste dollars. En dat hij overdag muziekleraar is op een middelbare school. *How sexy is that?*

Vlak daarna begint het 'plukken'. Aan zijn karakter. Aan zijn manier van leven. Dan vinden ze dat hij dingen anders moet doen. En onder al dat commentaar zit maar één echt verlangen: dat hij net zo hard voor hen gaat als zij voor hem.

Iets wat nooit gaat gebeuren.

Dus zet hij er dan maar snel een punt achter, voordat de ellende weer niet te overzien is en ze gaan huilen. Hij kan niet tegen vrouwen die huilen. Dan voelt hij zich zo machteloos als een pasgeboren baby. Hij wil wel de goede dingen zeggen, maar hij heeft geen idee wat die dingen zijn. Bovendien, voor hij het weet verliest hij zichzelf weer en dat mag nooit meer gebeuren. Dat heeft hij met zichzelf afgesproken. Nooit meer afhankelijk van één iemand. Omdat je nooit weet wanneer die iemand zomaar wegvalt. Zonder waarschuwing. *Just like that.* Liefde is maar één keer in je leven echt groots en waarachtig.

En zijn ene keer is al op.

1985

Verlegen kijk ik opzij. Niet dat ik zo verlegen van aard ben, integendeel, maar ik heb een beginnende koortslip en voel me toch net iets minder zelfverzekerd dan anders. Heel gek. Ik hou mijn hand er een beetje voor, wat er natuurlijk nog debieler uitziet.

‘Dag schoonheid, is deze kruk nog vrij?’

Ik knik. ‘En jij bent?’

‘Abe.’ Hij lacht en komt naast me aan de bar zitten. ‘Klote hè. Dat brandt.’

Oké, mijn hand kan weer omlaag. Hij heeft het allang gezien. Het heeft hem er niet van weerhouden om naast me te komen zitten. Dat kan twee dingen betekenen. Of hij heeft een herpesfetisj en kickt op meisjes die hem vanavond kunnen besmetten. Of hij vindt me leuk.

‘Eva.’ Ik geef hem mijn andere hand. ‘Nogal ja. Mijn moeder zei altijd dat ik meer vitamines moest eten, maar dat helpt geen moer.’

Dat zeggen moeders altijd. Daar zijn ze voor opgeleid. Het is een vicieuze cirkel die nooit ophoudt. Ze zeggen het net zo lang totdat het een soort mantra wordt. Net als: ‘Wat zeg je dan?’ als hun kind een snoepje krijgt in de plaatselijke supermarkt. Net zo lang en zo vaak tot je het sociaal gewenste ‘dank u wel’ er al uitperst voordat je die oudbakken tumtum uit het bakje vist. Net zo lang tot je het zelfs hoort als ze niet eens in de buurt is. Op jouw beurt ga je dat tegen je eigen kinderen zeg-

gen en zo is de cirkel mooi rond. Vitamines eten en dank je wel zeggen. Daarmee kom je er wel in het leven.

‘Biertje?’

Wel ja. Waarom ook niet?

Van de zijkant is deze Abe nog mooier dan van voren. Een kop groter dan ik. Veel slordig haar, maar dan wel net zo dat het klopt. Kleren waar ongetwijfeld over is nagedacht, zonder dat het er zo uitziet. Ik hou ervan als dingen mooier lijken dan ze zijn. Alsof hij zomaar wat uit de kast heeft getrokken en niet doorheeft dat hij er daardoor juist fantastisch uitziet.

Kortom, ik hou mezelf graag voor de gek. Daarom zit ik hier in mijn eentje in de kroeg vrouw van de wereld te spelen. Terwijl ik vanbinnen natuurlijk gewoon doodga. Ik ben helemaal alleen. Geen vriendje. Vriendinnen allemaal niet beschikbaar. Mijn vaders uitnodiging om te komen eten afgeslagen. Omdat ik fysiek misselijk word als ik hem met zijn nieuwe ‘aanwinst’ door het huis zie scharrelen. Gatverdamme, alleen dat woord al. Wie zegt dat nou? Aanwinst. Alsof hij haar uit een glimmend blaadje heeft gekozen. Zo ziet Aanwinst er trouwens ook uit. Uit een blaadje. Een te glimmend blaadje dat je voor te veel geld koopt, omdat je dan het idee hebt dat je jezelf iets heel luxueus cadeau doet. Binnenin blijkt het dan vol te staan met reclames voor een nog luxer leven dat je je sowieso niet kunt veroorloven. Arme pap. Ik wens hem al het geluk van de wereld. Echt. Maar iedereen kan van een kilometer afstand zien dat dit niks gaat worden. Weer niet.

‘Tandpasta. Op je lip,’ verduidelijkt hij. Er volgt een hele verhandeling over de beste behandeling van een koortslip. Hij is een kenner, zo blijkt.

Tijdens zijn betoog onderzoek ik zijn gezicht. Zijn ogen. Donker met zwarte wimpers. Zijn kin. Stevig, met een zweem van baardbelofte. Eén kuiltje. Rechts. Meer een groefje dan een kuiltje, eigenlijk. Maar dat zeg je niet. ‘Leuk groefje heb je.’ Al

vind ik dat dus wel. Hij praat en ik kijk naar zijn mond. Zijn lippen. Zijn tanden. Alles is lekker aan hem. Dat wil ik natuurlijk ook graag. Dat ik in de kroeg zit met een jongen waar alles lekker aan is. Dus dat hij nogal graag aan het woord is, zwarte randjes onder zijn nagels heeft en ik een glimp zie van een donkerblauwe boxershirt met Micky Mouse'jes negeer ik allemaal. Geen negativiteit nu. Ik lach hard op de juiste momenten. Kom bijdehand uit de hoek.

'Even plassen,' kondig ik aan. Hij knikt.

Ik sta op en weet dat ik mijn successpijkerbroek aanheb. Eentje die al jarenlang als richtbroek fungeert. Die hoopvol al drie keer is meeverhuisd. Ooit kan ik hem weer aan, je zult het zien, dacht ik altijd. En dat moment is nu. Ik voel hoe zijn blik naar mijn billen gaat. Weet dat ik een lekker lijf heb in deze kleren. Deze avond gaat helemaal de goede kant op. Het beste bewijs dat mijn theorie klopt: speel de vrouw die je wilt zijn en je wordt haar. Ik had nu ook in een oude joggingbroek op de bank naar de videoband van *Amadeus* kunnen kijken. Schijnt een prachtige film te zijn. In een T-shirt dat nog naar Pepijn ruikt. Ho. Niet aan denken. Dat grote, lekkere, zachte shirt met mouwen die tot mijn knieën komen. Als ik diep ademhaal, ruik ik Pepijns mengsel van shampoo, scheerschuim en tandpasta. Schone jongen. Jammer genoeg vijf jaar ouder dan ik en zó degelijk dat ik bijna doodging van verveling.

Ik kijk in de spiegel, smeer nog wat lipgloss op en probeer de koortslip te negeren. Kappen nou en concentreer je in godsnaam op Abe. Met twee handen duw ik mijn haar nog wat hoger en loop terug naar de bar.

'Daar is ze weer,' zeg ik net iets nadrukkelijker dan strikt noodzakelijk is.

'Daar ben je weer,' antwoordt hij op ongeveer dezelfde toon. Hij lacht er gemeend bij.

Groefje en al.

Met links probeer ik een klontje oude mascara uit mijn ooghoek te vegen, terwijl ik met rechts aan mijn laars trek. Weg hier. Zo snel als ik kan.

Groefje doet net of hij nog heel diep slaapt. Waar ik niks van geloof, want ik heb de afgelopen anderhalf uur zo erg liggen woelen dat een nijlpaard er nog wakker van was geworden.

Op mijn tenen sluip ik onhandig door zijn kamer naar de voordeur. Moet ik nog iets achterlaten? Een briefje of zo. Ergens in de onmetelijke puinhoop van mijn tas zit een ansichtkaart die ik ooit eens heb gekocht in zo'n cadeauwinkelje. Een winkel vol spullen die je niet nodig hebt. Behalve nu dan.

KOM JE

- een keertje bij me eten?
- een keertje bij me?
- een keertje?
- al?

Hm. Niet de meest geschikte kaart voor het moment, maar ik heb niks beters en ik ben nou eenmaal opgevoed. Niet per se goed, maar wel zo dat je niet zomaar ergens weg kunt rennen zonder gedag te zeggen. Dus kruis ik braaf de eerste optie aan.

‘Vond het heel gezellig. Jij ook? x’

Kansloos.

Ik trek de deur achter me dicht en weet niet of ik nou opgelucht of verdrietig moet zijn. Opgelucht omdat buiten de zon schijnt, ik een leuke avond heb gehad, maar nu lekker alleen naar mijn eigen huis ga. Of verdrietig, omdat ik met iemand mee ben gegaan die ik niet ken. Omdat ik dan in ieder geval niet ‘lekker alleen naar mijn eigen huis’ hoefde gisteren.

Ik hoor het Francien al zeggen. ‘Wat heb ik je nou geleerd Eef?’ Ja ja, ik weet het wel. Niet meteen op de eerste avond met iemand naar bed. Dan wordt het nooit wat. Maar misschien is het anders met Groefje. Die vond mij toch juist heel leuk zoals ik ben. Met koortslip en al. ‘En nee, deze keer is het niet anders,’ zou ze zeggen.

Zucht. Dat is wel het nadeel van mensen die je al je hele leven kent. Die kennen jou beter dan jij jezelf.

‘Shit,’ realiseer ik me een paar deuren verderop. ‘Shitterde-shit.’ Mijn ringvinger is leeg. Met een wit streepje.

In paniek draai ik om en loop terug naar het huis waar ik net stiekem uit ben geslopen. Daar gaat de kans op een struisvogel-aftocht. Maar ik kan m’n moeder daar niet achterlaten in die studentenkamer. Mam.

Ik schud twee keer hard met mijn hoofd. Niet nu.

Dertig verschillende naambordjes, maar op niet één daarvan staat Abe. Of was het toch een deur verder? Het is zeven uur op zondagochtend. Ik kan toch moeilijk iedereen wakker bellen. Ja hoi, ik ben Eva en ik heb het net gedaan met je huisgenoot Abe. O, je kent geen Abe, oeps, sorry.

Met pijn in mijn hart en mijn maag loop ik naar mijn fiets.

Zonder mijn moeders trouwring.

Ik huil nooit. Uit principe. Als je zo veel verdriet hebt gehad als ik op je zestiende, dan zijn je tranen gewoon op voor de rest van je leven. Zo gaan die dingen. Dus als ik onder de douche sta en warme druppels over mijn wangen voel lopen, dan is dat gewoon de douche.

Hey liefje, kom je er zo uit? Je staat er al een kwartier onder hoor, inmiddels. Ik dacht dat jij zo begaan was met het milieu? Ja mam, dat ben ik ook, maar nu moet ik echt nog even blijven staan. Want ik huil nooit. Ook niet als het enige tastbare aan-

denken dat ik van je heb op de formicatafel in een smerig studentenhuus ligt. Bij een jongen van wie ik de achternaam niet eens weet. Een jongen die me natuurluk niet uit zichzelf gaat bellen. Dat weet iedereen.

Ik droog me af zo hard als ik kan en loop door het smalle gangetje naar mijn slaapkamer. Alle muren zijn hier scheef, het plafond loopt zeker een halve meter af en de schuiframen kunnen alleen open als ik er een grote baksteen onder zet. Maar ik hou van mijn minihuis. Het heeft alles wat ik nodig heb. Een keuken, dat wil zeggen, een aanrechtblok met kastjes, met daarnaast mijn eigen badkamer. Met een douche in een bad-op-pootjes. Een woonkamer met houten balken en een grote openhaard die ‘natuurluk niet echt aan kan, want dan zou de hele boel maar affikken’, aldus de huisbaas. En het allermooiste: een balkon. Waar ik me helemaal kan uitleven op alles wat groeit en bloeit.

Maar nu even niet. Met nat haar kruip ik in mijn antieke tweepersoonsbed en krul me op als een puppy in zijn mandje. Nog maar wat proberen te slapen.

Als je wakker wordt, ziet de wereld er weer heel anders uit.

Ja mam, ik weet het.

2

‘Wat voel je nou als hij dat zegt?’ Goeie vraag. Wat voel ik? Dat weet ik eigenlijk al heel lang niet meer, wat ik echt voel.

Ik kijk opzij. Daar zit hij. Mijn man. De man tegen wie ik ooit ‘ja’ heb gezegd. In voor- en tegenspoed. Nou, die tegenspoed is goed op gang gekomen. Na twee weken in de meest trieste Holiday Inn aan de rand van de stad kon ik zijn telefoontjes echt niet meer negeren. Ik snap ook wel dat je een leven samen niet zomaar van het ene op het andere moment kan opbreken zonder brokken. Pepijn begrijpt er helemaal niks van. Hij snapt niet waar het allemaal ineens vandaan komt en hoopt denk ik dat het wel over zal waaien. Dat het een bevestiging van me is. Iets met de overgang. Praktisch als hij is, heeft hij de beste relatietherapeut gebeld die hij kon vinden, zodat we ‘onze problemen op kunnen lossen’. Ik heb ingestemd, omdat dat wel het minste is wat ik nog voor hem kan doen, maar diep in mijn hart weet ik eigenlijk al dat het geen zin meer heeft. Er valt niks op te lossen.

Ongemakkelijk haal ik mijn schouders op. Ik weet het echt niet. Het enige wat ik weet is dat ik hier niet wil zitten. In deze kamer met Kunst aan de muur. Als je ons dat vroeger had gezegd, hadden we je met z'n tweeën keihard uitgelachen. Therapie was voor sukkels, vonden we. Als je samen al niet uit je problemen kon komen, hoe moest een vreemde dat dan in hemelsnaam voor je doen?

Ik hoor ergens in de hoek een klok tikken. Keihard. Kijk even opzij op zoek naar een blik van herkenning. Wij-tegen-de-rest. Maar naast me kijkt hij strak naar de grond.

Pepijn heeft net een heel betoog gehouden over hoe het volgens hem zit. Dat ik een midlifecrisis heb en dat ik daardoor niet weet wat ik doe. Dat we een goed leven hebben samen en eigenlijk nooit ruzie. En nog zo wat stellingen. En dat hij me alle ruimte zal geven om tot inkeer te komen. Wat ik daarvan vind. Dus.

‘Ik denk niet dat we helemaal op dezelfde golflengte zitten,’ begin ik. De therapeut knikt me bemoedigend toe. ‘Hoewel ik er dus achter ben gekomen dat hij wel degelijk golft.’ Grapje. Wordt niet op prijs gesteld, zo te zien. ‘Ik weet niet eens waar ik moet beginnen. Er is niks meer over van wat we ooit hadden. Het is op. Weg. Verdamppt.’

Kan dat? Kan liefde zomaar verdampen? Misschien is liefde net als een lichaam. Een organisme vol hormonen, cellen, zenuwen, bloed en spieren dat fantastisch werkt, zolang het werkt. Maar dat in elkaar dondert als je één vitaal orgaan weghaalt. Wat is er dan weg bij ons? En waar is het gebleven? Zo veel vragen.

‘Jullie tijd zit erop, ben ik bang,’ maakt de therapeut een eind aan de sessie.

Zo weinig antwoorden.

Ongemakkelijk geven we elkaar een knuffel op de stoep. Ik kan nog steeds niet geloven hoe snel de man met wie je je halve leven alles hebt gedeeld, kan veranderen in een soort vreemde. Een goede kennis op z'n best. Want vrienden kan ik ons niet noemen nu. Met vrienden deel je juist je gevoelens, of ga je op z'n minst leuke dingen doen, en dat is wel het laatste waar we op dit moment toe in staat zijn. Waartoe ik in staat ben.

‘Vergeet je niet regelmatig je olie te checken?’ vraagt Pepijn. Dat deed hij altijd. Elke zaterdag om 13.00 uur. Ik beloof dat ik het bij zal houden.

‘Wat brengt het weekend?’ vraag ik. Hij haalt zijn schouders op. Heeft kennelijk geen idee. En dat komt door mij. Omdat ik zo nodig alles wat we in ons leven hadden opgebouwd met de grond gelijk moest maken, weet hij nu niet wat hij met zijn leven aan moet. Als je maar lang genoeg de helft van een stel bent, klontert je sociale leven namelijk totaal aan elkaar vast. Alle feestjes, etentjes en dagjes uit zijn geprogrammeerd op twee personen, jij en je partner. En als die twee-eenheid doorbroken wordt, doordat een van de twee het pact verbreekt door vreemd te gaan, of dood, dan zit die ander mooi met de gebakken vrijetijdsbesteding.

‘En jij? Leuke plannen zeker?’

Ik slik. ‘Leuk’ is niet echt het juiste woord. Na twee etentjes bij vrienden-die-wel-gewoon-gezellig-bij-elkaar-blijven heb ik eerlijk gezegd ook geen idee wat ik ga doen vanavond. Want ik ga dan weliswaar niet vreemd of dood, maar ik heb iets nog veel ergers gedaan. Uit puur eigenbelang de stekker uit een in hun ogen prima relatie trekken, valt niet echt lekker in onze vriendenkring, heb ik gemerkt. Die avondjes begonnen nog wel gezellig en vol medeleven, maar zodra de drank in de vrouw, dan wel man, dan wel allebei was, sloeg de stemming vrij radicaal om. Dat ik het toch eigenlijk niet kon maken, zo maar stoppen met een huwelijk dat al zo lang goed ging. Hoe erg het was voor Portia. Voor Pepijn. En trouwens ook voor de vrienden in kwestie zelf. Want hoe moest dat nou met het huisje in Portugal dat we al hadden gehuurd voor volgende zomer? En was het nou echt zo erg allemaal? Wist ik zeker dat ik me niet vergiste? Er was in elk huwelijk wel wat.

Dus nee, geen leuke plannen.

Pepijn steekt zijn hand op. ‘Dag dan maar,’ zegt hij en hij

draait zich om en begint naar zijn auto te lopen. Ik zwaai zinloos naar zijn rug. Onderdruk de neiging om hem achterna te rennen, mijn armen om hem heen te slaan en mijn neus in zijn naar zeep geurende nek te duwen. Te zeggen dat het allemaal één grote vergissing was en dat ik alles wil terugdraaien. Terug naar hoe het was.

Maar ik wil niet terug naar hoe het was. ‘Dag,’ zeg ik, te zacht voor hem om het nog te kunnen horen.

Ik ga in mijn auto zitten en zet de radio aan. Dit is dus wat er overblijft van ons huwelijk. Twee mensen die, allebei in hun eigen auto, lijnrecht de andere kant op rijden.

‘Hé, gast!’ Timo uit 4 vwo wil hem highfiven, maar hij is niet in de stemming vandaag.

‘Meneer Landsman bedoel je zeker,’ bromt hij en hij kijkt even over zijn zonnebril.

Timo lacht en steekt zijn duim op. ‘*Yeah, right.*’

Met zijn bril nog op loopt hij naar het muzieklokaal. Maandag om kwart over acht. ’s Ochtends. Dat zijn gewoon geen tijden voor muziek. De noten, de melodieën, de teksten. Een stampende baslijn, een snerpande gitaarsolo. Die slapen allemaal nog. En zo hoort het ook. Het echte hart van een nieuw nummer klopt ’s nachts.

Tot een uur of vier om precies te zijn.

Als een bezetene heeft hij zitten schrijven, pielen op zijn gitaar, noten weer veranderd, woorden aangepast. En vanochtend allemaal weer weggeflikkerd. Hij is het kwijt. Zijn spirit, zijn talent, zijn beat, allemaal weg sinds hij terug is. Terug naar wat eigenlijk? Van niks naar niks is ook iets. Hij weet best dat hij niet langer kon blijven. Dan was hij er nu niet meer geweest.

‘*And I’m still here baby,*’ zingt hij hardop, terwijl hij een van de gitaren van de muur haalt. Hij slaat een akkoord aan. ‘*Tough as weed indeed.*’

Achter hem beginnen twee leerlingen te fluiten. Sanne pakt een microfoon en improviseert een achtergrondkoortje: ‘*Weeheed, tough as weed. Weeheed, tough as weed.*’

Goedkeurend kijkt hij haar aan, speelt verder op de gitaar. Stijn gaat achter het drumstel zitten. De rest van de klas druppelt binnen. Rosa pakt een bas van de muur, Kick neemt de toetsen voor zijn rekening. *Jamming the monday morning away.*

'No matter how much poison life's giving me. I'll always will be back on track,' zingt hij in de break.

'Back, back... back on track,' vallen Sanne en de anderen weer naadloos in.

Thank god for these kids. Rocken alsof ze nooit anders hebben gedaan. Hij moet moeite doen om een scheut jaloezie te onderdrukken. Deze kinderen, deze jongvolwassenen, kunnen nog alles worden wat ze willen. *Reach for the stars, so you'll end up on the moon.* Geen droom is te groot of te gek. Net als voor hem vroeger. Met een portie zelfvertrouwen dat hem nu nog ontroert, is hij het avontuur aangegaan. Zo naïef. Maar ook zo mooi en hoopvol. Je kunt alles worden wat je maar wilt, als je het maar graag genoeg wilt. En man, hij wilde het graag. Graag dan wie dan ook. Zo graag dat hij er alles voor heeft opgegeven.

Had het uitgemaakt als hij niet was gegaan? Misschien was het dan allemaal anders gelopen.

Met een langgerekte hoge E maakt hij een einde aan het nummer, springt dramatisch in de lucht en landt precies op het moment dat Stijn zijn laatste slag slaat. Perfect. Iedereen begint spontaan te juichen en te klappen. Hij buigt. Voelt zich weer heel even precies op de plek waar hij hoort. Heel even. Dan gaat de bel.

De les is begonnen.

Met zijn rechterhand graait hij in zijn broekzak. Ergens moet daar nog een tientje in zitten. Na zijn sleutels, mobiel en een